

Meghalt Tápai László

Májusban múlt 40 éves. És élete nagy feladataira igazából most készülődött. Mostanra vált igazán érett kommunistává; az elmúlt évben fejezte be tanulmányait a Politikai Főiskolán. Szinte lehetetlenség múlt időben írni róla, úgy tűnik, mintha itt volna közöttünk, dolgozna, agítálna, jó ügyek érdekében mozgósítaná a gyári kollektívát.

Első munkahelye a Szalámigyár volt; tegyük hozzá: első és egyetlen munkahelye is. 1957-ben lett a gyár ipari tanulója, a hentes szakmunkásvizsgát 1960-ban tette le. Később elvégezte — munka mellett az Élelmiszeripari Technikumot. Felelős beosztásokban dolgozott a gyárban. Ellenőr volt, majd munkaverseny-felelős. Városszerke szerették, tisztelték, elismerték, ezt jelzi, hogy a fiatalok megválasztották a KISZ gyári csúcsvezetőségének titkárává. Ez időben végezte el a Marxizmus—Leni-

nizmus Esti Egyetem szakosítóját. Az ifjúsági mozgalomban kifejtett munkájáért előbb az Aranykoszorús KISZ-jelvényt, majd a KISZ Erdemérmét kapta. 1975 fordulópontot jelentett az életében; a Szegedi Szalámigyár és Húskombinát pártbizottságának titkárává választották. Feladatának mindig és mindenben eleget tett. A gyár egyik legnépszerűbb embere volt a pártbizottság titkára, akitől most búcsúzni kényszerülünk. Tízszor kapta meg a Vállalat Kiváló Dolgozója címet, kétszer lett a Tröszt Kiváló Dolgozója, tulajdonosa volt a munkásor Emlékjelvénynek is.

Tápai László elvtársat a Szegedi Szalámigyár és Húskombinát saját halottjának tekintik. Temetéséről később történik intézkedés.

MSZMP Szeged városi Bizottsága, Szegedi Szalámigyár és Húskombinát

KISZ-ülés

A KISZ Szeged városi bizottsága tegnap, hétfőn az piájiipari klubban tartotta soros ülését. Dr. Bari Ferenc, a KISZ-bizottság titkára irásos tájékoztatót készítet a KISZ-szervezetekben végzett ideológiai munka aktuális kérdéseiről, e tájékoztatóját egészítette ki szóban. A testület tagjai élénk vitában mondták el a témáról véleményüket (Földi Edit, dr. Kónya Sándor, Pásztiné Mészáros Éva, a városi KISZ-bizottság titkára, Kmetykó Lajos, a KISZ-iskola igazgatója, dr. Kapásné dr. Szöllősi Agnes, a városi tanács ifjúsági felelőse, Solti Antal, Pávó Imre, Tuszinger Ernő, Ivancsné Rigler Anikó, Bodroginé Lippai Éva, Kozma József, Petróczi István, Tóth Tamás, a KISZ Szeged városi bizottságának első titkára, Péterné Szabó Irén. A vita után elfogadták a tájékoztatót. Az ülésen ott volt Szittner Károly, aki a KISZ Központi Bizottságát képviselte.

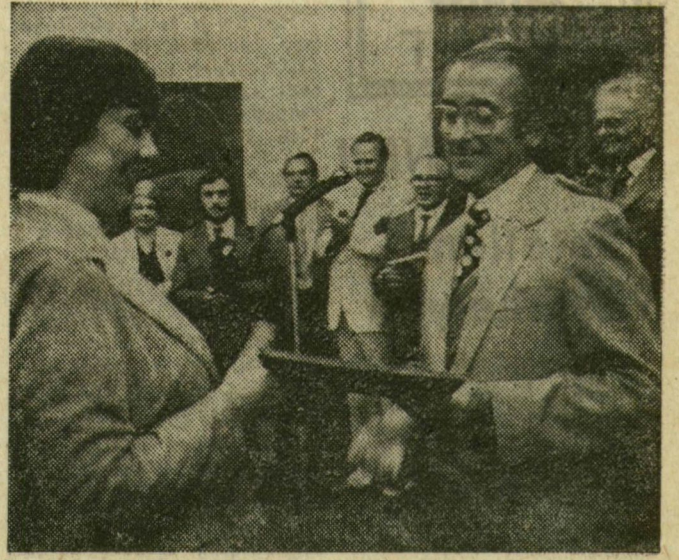
Tóth Tamás a szegedi fiatalok lakáshelyzetéről adott tájékoztatót a testületnek. E téma tárgyalásán részt vett a városi tanács képviselőjében Hévízi Miklós és Szentgyörgyi Pál, a KISZ Csongrád megyei bizottságának titkára.

Megnyílt a Vásárhelyi Őszi Tárlat

Harmadik seregszemle — Díjak, elismerések

Hódmezővásárhelyen, a Tornyai János Múzeumban vasárnap harmadik alkalommal nyitották meg a Vásárhelyi Őszi Tárlatot. Ezúttal 123 művész 249 alkotása — 119 festmény, 92 érem és szobor, 27 grafikai lap és 11 iparművészeti mű — került közönség elé. Az ünnepi eseményen dr. Szalontai József, a vásárhelyi pártbizottság első titkára mondott beszédet, megvonta három évtized mérlegét. Csak egyetlen adatsor illesztetrálsképpen: a harminc év alatt 400 művész 6280 alkotását állították ki, melyet 300 ezren néztek meg.

A megnyitót követően átadták az idei díjakat. A Tornyai-plakett nyertese Lantos Györgyi szobrászművész lett. A Csongrád megyei tanács díját Szathmáry Györgyi szobrászművész, a Magyar Népköztársaság Művészeti Alapjának díját Tenk László festőművész vehette át. Munkajutalmat kapott Fülöp Erzsébet festőművész, Kéri László festőművész, Sulyok Gabriella grafikusművész és Szalai Ferenc festőművész. Jutalommal ismerték el Kratowfill Mimi művészettörténész, kiállításrendező sokéves érdemét. A hagyományoknak megfelelően átnyújtották a vásárhelyi

Enyedi Zoltán felvétele Szathmáry Györgyi átveszi a díjat Szabó G. Lászlótól, a megyei tanács elnökhelyettesétől

üzemek, técszek és vállalatok elismerését is. A HÖDÍKÓT díjat Humenyinszky Jolán szobrászművész, a Szakáll Agnes festőművész, az Agyag- és Szilikátipari HÓDGEP díját Kotsis Nagy Margit szobrászművész, a Szövetkezeti díjat Somos Metripond díját Kollár György festőművész, a Fém-át. A 30. Vásárhelyi Őszi Tárlat nyitóünnepségén ott volt Győri Imre, az MSZMP KB tagja, az Országos Közművelődési Tanács elnöke és dr. Konecz János, a megyei pártbizottság titkára.

Színházak — szövegű szerepben

A szegedi színházaknak nincs szerencsájuk. Mielőtt bárki főlhördülne, mi az, hogy színházak, amikor „egy rendes” sincs tulajdonképpen, sietek megmondani: a nyári színházra, a szabadtérre, meg a félromos állapotban álló Szegedi Nemzeti Színházra gondolok. S mielőtt bárki elhamarkodottan olyasmi jelentést tulajdonítana főnti mondatomnak, amit én nem gondoltam bele, sietek megmondani: e kettő tévés „szerepléseire” utaltam.

A Stúdió '83 itt volt a nyáron, és készített egy szövegű riportot a jubiláló szabadtéri ürügyen. Liebmán Béla — bácsi, a „szegedi fotósok doyenje” — állandó jelzővel állandó szereplője immár a Dóm tér öln fölvett kép- és hangmontázsoknak, a baj csak az, hogy állandóan beléfojtják a szót. Varga Mátyas úgyszintén szerepelt, vele meg imamalmost játszanak a tévések: ő csak mondja, mondja a magáét, fontos, megszívlelendő, bővebb kifejtésre érdemes dolgokat, de sosem reagálnak megfelelő továbbí kérdésekkel a riporterek. Szerepelni szokott még Horváth Mihály igazgató, akire minden forogókönyv a műsorismertető szerepét osztja. A szabadtéri riportok — többek között — illyemikéért szokványosak. Amiért ez az idei még szerencsétlen is lett, az a riport után fűzött műsorvezető megjegyzéseknek köszönhető. Bemutattatott (azaz: a könyvbortóakra közelített a kamera) tudnillik két színvonalas és méltó könyv, a Játékok történetét feldolgozó, és a Buday György-metszetekből válogatást adó. Részletesen kritizálhatott viszont a harmadik, az előbbiekhöz „mérték” tekintetében nem hasonlítható kiadvány, az idei műsorfüzet.

A Stúdiót sok vád érte már amiatt, hogy túlzottan tág teret enged a műsorvezetői szubjektivitásnak. A magam részéről emiatt egyáltalán nem kárhoztatnám a tévés kulturális helyzetet, ellenkezőleg. Mint minden újsg, ez is akkor lenne csak igazán eleven, ha személyes hitektől áthatott, szenvedelmes mondanivalók szikráznak benne. Hogy aztán a következő héten legyen miről vitatkoznunk,

az esetleges igazságtalan elfogultságokat az elfogulatlan néző elé tárni.

Csak hogy mindez — nem szokás. A Stúdió ritkán tér vissza valamely problémára, amelyet — egyébként általában jó érzellemmel — korábbi adásokban fölvetett. (Visszatér viszont a kritikákra, amelyek ne „adj” isten helytelenítenek valamit a programjukban.)

Igy következett be ama keserű mosolyt fakasztó helyzet, hogy a szabadtéri műsorfüzet valóban rondán mutat, de szükségből megjelentetett reklámnyagát az egész ország megismerte, de a szabadtéri-históriának meg a Buday-fametszeteknek csak a borítóját. Szegednek az évfordulóra összpontosított szellemi és anyagi erőfeszítéseiből körülbelül azt látták a „népek”, hogy képesek vagyunk nyilvánlászáró-szerkezeteket rakosgatni a Giselle mellé, s a mi alulmúlhatatlan izlésvilágunkban ripityára török minden szentség.

Mindeme főlemlegetése régi dolgoknak csak ürügy. Ha tudnám, a lehető logisztizetteljesebben fogalmaznám ama személyes vágyam, hogy legyen bár a legszemélyesebb hangvétele a Stúdió minden riportja és tudósítása, csak a lényegest a lényegtelenről el ne hagyja. Hogyne tudnám — s kollegiális cinizmussal hogyan bocsátanám meg — hogy könnyebb elcelődni, mint érvelni: hogy mennyivel hálásabb újságírói eljárás a könnyved csipkelődés, mint a teljes informáltság alapuló, korrekt tájékoztatás. És a semmitmondó szóözünt is könnyű összehozni, mint jó kérdésekkel eleven gondokat fölmutatni.

Talán reményt sem látott a teljes informáltság beszerezhetőségére a stáb, s ezért legutóbb nem is jött ide színházgyűben, hanem a körzeti stúdió munkatársait kérték: az újabb jubileum alkalmából (100 éves a szegedi színház) „adjanak valamit”. Emez idézőjeles lívanságmegjelölésre abból következtetek, amit a múlt kedden láttam a Stúdió '83-ban. Valami volt, de valószínűleg máig eldöntetlen, mi is akart lenni. Petrányi Judit lendületesen bevezetőjéből megtudtuk, kik építet-

ték a 100 éves épületet, mikor építették újjá, hogy ez milyen meglepően rövid ideig tartott, s hogy bezzeg mióta húzódik a mostani rekonstrukció. Ez a bevezető kétségtelenül egy szenvedélyes, szubjektív, mai problémáit vagy határos „oknyomozó riportot” ígért. De az ígértet nem tartattott be. Pontosan nem tudni, miről és mennyit beszült a színház igazgatója és főrendezője valójában hiszen a felvételt szemlélatomást össze-vissza vágdozták. Az eredmény: ilyen semmitmondó tudósítást tán még sosem láttunk-hallottunk a kulturális hétilapban. Megtakaríthatók volna a fíradtságukat és a mi családottságunkat, ha „kihagyják a helyét” inkább.

Hát, ezért mondom én, hogy a szegedi színházaknak nincs szerencsájuk. Csak kelletik magukat évényben, finomkodón, bájos jó menyecskesorsba kényyszerítve. Pedig az egyenes, őszinte beszéd többet használna nekik. A méla unalom helyett rokonzenvet támaszthama irántuk.

Sulyok Erzsébet

Politizálunk, politizálnak

Akik — többes szám harmadik személyben — politizálnak, azok jelen esetben tizenévesek. Egészen pontosan 16 éves ifjoncok, s előbb három évvel korábban (tehát száz százalékgi gyerekként) szólván a politizálásnak csupán a pusztá lehetőségéről, később ugyanók vitáznak (úgy-ahogy) arról, vajon mennyire szólhatnak bele, mennyire alakíthatják egyáltalán „a” politikát.

A kérdésvetetés — a Petőfi-adón szerdán este a Politizáló tizenévesek című adásban — minden látszólagos érdekességge dacára, sajnos, hamis. „A” politika ugyanis nem létezik. Csak politikák és bizonyos politikafajták vannak. Nagy általánosságban persze lehet beszélni a politizálás hogyanjáról-mikéntjéről, s éppen ez lenne a fő. Ezt ígerte a be-

harangozó is: „Hogyan politizálnak a mai tizenévesek? Vajon mit tudnak és miként vélekednek a »nagypolitika« és közvetlen környezetük mindennapi politikai kérdéseiről?” Am igen fura, hogy a műsorból a szó szoros értelmében semmit sem tudhattunk meg arról, vajon konkrétan miként vélekednek a mai magyar tizedesek példaul a rakétatelepi-tégről vagy az ország gazdasági helyzetéről, a libanoni válságról, Lengyelországról, vagy éppen az új választói rendszer vitájáról. Vagyis — a kül- a bel- vagy a gazdaságpolitika aktuális kérdéseiről. Ehelyett néhány szórványos, kedvesen naiv megjegyzés hangzott el mindössze a politika esetleges befolyásolhatóságáról — az önálló véleményalkotás leghalványabb nyoma nélkül. Viszont igen érdekes és figyelemre méltó információkat szerezhetünk — másról. (De akkor miért nem e témában harangozták be a műsort?) Nevezetesen például arról, hogy az úttörőszöveget véleménye szerint nem valószínű, hogy politizáló, érett gyerekeket találunk öt-tíz év múlva, ha nem biztosítjuk kellő időben a jövő iránti tudatosságukat. Az-után értesülhetünk egy föltőbb izgalmas felmérés tanulságairól: dr. Pék András és dr. Daróczy Sándor kutatásai szerint az általános iskolák hetedik-nyolcadik osztályaiban egyöntetien csak a közéleti-közösségi aktivitás, s mivel ebben az életkorban rendkívüli a romantikaigény — vonzerőt gyakorló eszményekre volna szükség. S jöllehet a szerda esti program illetén természetű tematikai „elcsavarása”, ha esztétikailag kifogásolható is, illetén természetű tanulságai miatt — végső soron csak dicsérhető...

Ok (már mint a tizenévesek) így „politizáltak”, mi viszont — vagyis Csongrád megyeiiek — egészen másként és idézőjel nélkül politizáltunk a héten a rádió-

ban. Szombaton délután a Kossuth-adón megyénkbeli jelentkeztet a Falufórum, s a Zala Simon Tibor által szerkesztett, műsor ezúttal Székkutas, Kiszombor és Mórahalom gondjait-bajait vizsgálta. Méghozzá igen szimpatikus, nekünk külön is vonzó megközelítésben. A kenyer- és ivóvizellátás helyzetéből kiindulva a megyei tanácson levő „adásbázis” feleletei és a három „kihelyezett” riporter, Kovács Jenő, Lakatos Pál és Perjés Klára, no meg természetesen a közsegek lakóinak kérdései olyan összképet mutattak föl, hogy a megye településeiert — hadakoznak. Háliszennek. A szó legjobb, ha úgy tetszik, politikusi értelmében. Legyen szó akár az építőanyagvásárlás helyi lehetőségeiről, a gázellátás problémáiról vagy arról, hogy jelenleg háromezer ember egyetlen körzeti orvos jut Ferencszáláson, Klárafalván és Kiszomboron. A megszólaltatott vezetők — Pappi József, a megyei pártbizottság titkára, dr. Petrik István, a megyei tanács általános elnökhelyettese, Szabó Jánosné és Szabó G. László elnökhelyettesek — válaszoltak a riporterek pedig kérdeztek. Úgy, ahogyan kell: határozottan, bátran — és politikusan.

Két, egymástól jellegben ennyire eltérő műsört összehasonlítni, meglehet, messterkéltnek hat. Am erős a gyanúm, politizálásügyekben kellő választóvonalat is jelent. Mert most igenis azt kell mondanunk „politizáltak” és politizáltak — s öröm, hogy a többes szám első személye a miénk. Miként általában is. Főként ha politikáról van szó.

Domonkos László

Alkotói támogatás

Húsz beérkezett pályázatot bíralt el — a városi pártbizottság, a városi KISZ-bizottság és a művészeti szövetségek helyi titkáraival konzultálva — Szeged megyei város tanácsának végrehajtó bizottsága, s osztotta ki tegnap, hétfőn, a városi tanácsházán az idei alkotói támogatását. Az eseményen ott volt a megyei pártbizottság képviselőjében Vántus Istvánné munkatárs, dr. Székely Sándor, a városi pártbizottság titkára, Szabó G. László, a megyei tanács elnökhelyettese és dr. Bari Ferenc, a városi KISZ-bizottság titkára.

Papp Gyula, a városi tanács elnöke rövid bevezetőjében emlékeztetett arra, hogy a város főlzabadoulásának évfordulóján immár hagyományá vált a helyi szellemi törekvéseknek ez a fajta elismerése, mellyel a

mecenatúra sajátos formája honosodott meg Szegeden, a művészeti alkotómunka támogatása. Pályakezdő alkotói támogatást 4 fiatal művész kapott: Joób István, a szegedi szimfonikusok vezető oboistája, Sinkó János festőművész, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola tanársegédje, Vecsernyés Imre költő, a Szegedi Egyetem újságírója és Somos Johanna zongoraművész, a zeneművészeti főiskola szegedi tagozatának oktatója.

Egyszeri alkotói támogatásban részesült Szuromi Pál művészettörténész, dr. Varga Mihály, a szegedi tévéstúdió szerkesztő-rendezője, Galkó Bencc, Kovács Zsolt és Szirmai Péter, a szegedi színház művészei, Nagy Agnes brácsaművész, Nagy Imre karmester, Anus József író, Joó Ete zenészerző és Tandi Lajos újságíró.